

MICHAEL McDOWELL

BLACK WATER

A movie poster for the film 'Black Water'. The background is a dark, rainy forest at night. A car with its headlights on is driving away from the viewer on a road that is almost completely submerged in water. The water is dark and turbulent, with ripples and reflections. In the foreground, a person's face is floating in the water, looking up. The overall mood is dark and suspenseful.

REGEN

XANDER
THRILLER

1

De verloving

Misschien waren ze niet meer dan dat: twee roddelende oude vrouwen, eeuwig roddelend in de slaapkamer van een oud huis in een afgelegen hoek van Alabama. In 1958 was Sister Haskew vierenzestig jaar oud, kreupel, bedlegerig, verongelijkt, zwak, afhankelijk en veeleisend. Queenie Strickland was zesenzestig, dik, gelukkig, ijverig, toegewijd en vrolijk. Beide vrouwen waren onnoemelijk rijk, maar geen van hen dacht ook maar een moment aan al het geld dat ze bezaten. Queenie was Sisters slaaf en spion. Queenie deed haar boodschappen. Queenie verliet haar naastgelegen huis stipt om vijf voor zeven om Sister om zeven uur 's ochtends een dienblad met haar ontbijt te kunnen brengen, en elke avond om zeven uur droeg Queenie het dienblad van Sisters avondmaaltijd naar Iveys donkere keuken, waar ze met een zucht en veel geklater de afwas op het aanrecht zette. Sister zou Queenie haar ziekbed helemaal niet hebben laten verlaten als ze niet oneindig nieuwsgierig was geweest naar de gebeurtenissen in de stad, de houtzagerij en haar familie. Ze stond Queenie alleen toe te gaan briden, te gaan winkelen, naar de boerderij van haar dochter Lucille te rijden, en bij Elinor te gaan eten omdat ze bij terugkomst in Sisters muffe, bedompte, rommelige slaapkamer alles wat er was gedaan en was gezegd aan Sister zou kunnen doorvertellen. Op basis van deze willekeurige beetjes informatie kwam Sister tot wilde conclusies en voorspellingen, waarna Queenie altijd zei: 'Sister, je hebt het mis, dat gaat niet gebeuren.' En Sisters voorspellingen kwamen inderdaad nooit uit, niet één

ervan. Sister stond al zo lang buiten de maatschappij dat ze bijna was vergeten hoe die werkte. Queenie bleef trouw verslag uitbrengen, maar Sisters gevolgtrekkingen waren nooit correct.

Het huis waarin Sister en Miriam woonden was de afgelopen tien jaar compleet van karakter veranderd. Toen Mary-Love nog leefde en Miriam nog een tiener was, was het huis doortrokken geweest van een vitaliteit die, volgens sommigen, was ontstaan uit gemeenheid, maar wellicht eerder was voortgekomen uit een energieke wilskracht. Het had standgehouden tussen Elinors veel grotere woning aan de ene kant en James Caskeys elegantere huis aan de andere kant. Nu suggereerde iets aan de gevel, waarvan de veranda's en ramen op de begane grond verborgen gingen achter de azalea's en camelia's die ongehinderd hadden mogen groeien, dat het huis zich in zichzelf terugtrok, dat het niet langer de rivaliteit met zijn burens wilde aangaan, dat het zich terugtrok uit de strijd. Binnen rook het naar ouderdom. De meubels stonden er nog exact zo bij als op de dag van Mary-Love Caskeys dood, tweeëntwintig jaar eerder. Dit was niet uit eerbied voor de overleden vrouw, maar omdat Miriam het niet genoeg interesseerde om er iets aan te doen, en omdat Sister er zo vaak mogelijk aan herinnerd wilde worden, al zou ze dat nooit toegeven, zelfs niet aan haarzelf, dat Mary-Love echt dood was. Ook Ivey Sapp was een oude vrouw, even oud als Queenie, en in het voorjaar van 1957 had ze Bray begraven. Ze kreeg nu hulp van Melva, een kleindochter van James' kok Roxie. Ivey was nog dikker dan Queenie, en ze zat de hele dag in de keuken naar de radio te luisteren terwijl ze Melva aanwijzingen gaf. Ze kwam alleen in beweging om de paar gerechten te koken die Sister nog at.

Sister had zoveel jaren in bed gelegen dat het hele huis was vergeven van de geur van haarzelf en haar invaliditeit, een zotte poederachtige lavendelgeur die deed denken aan de kruiden waarmee de Egyptenaren van ingewanden ontdane lijken vul-

den. Iemand met een verfiynd temperament was waarschijnlijk gek geworden in dat huis zonder te beseffen waarom. Miriam Caskey was inmiddels zevenendertig en haar temperament was robuust genoeg om de broze sfeer waarin ze elke nacht sliep te doorstaan, al was de lucht in haar kamer, waarvan ze de deur de hele dag zorgvuldig dichthield, wellicht minder ziekelijk.

Hoewel Early Haskew nooit was teruggekomen voor Sister verklaarde die dat ze 's nachts niet rustig kon slapen tot Miriam twee keer had gecontroleerd of alle ramen en deuren beneden wel op slot zaten. 'Die man klimt naar binnen om me te pakken te krijgen,' beweerde Sister voortdurend. 'Die man zet ladders tegen het huis om me door het raam te begluren.' Miriam voerde niet langer aan dat Early, waar hij ook was, inmiddels vierenzestig jaar oud was en waarschijnlijk heel dik, en niet in staat tot sportieve prestaties.

Sister en Miriam hadden geen hechte band. Miriam kon zich er niet overheen zetten dat Sisters invaliditeit, hoewel die inmiddels echt was, met bedrog was begonnen. Nadat ze, dankzij haar tijdelijke blindheid, van de trap was gevallen, was Sister in bed gaan liggen omdat haar benen zogenaamd te zwak waren. En om haar man te kunnen mijden was ze in bed blijven liggen in de hoop dat haar benen zouden verschrompelen zodat Early geen kans kreeg om haar uit haar geliefde huis weg te voeren. Miriam kon zich er niet toe zetten een vrouw te verzorgen die zichzelf expres kreupel had gemaakt. En Sister vond op haar beurt dat Miriam te veel tijd doorbracht bij de houtzagerij en het oliebedrijf, en niet genoeg bij haar. Sister zei tegen Queenie: 'Ik ben nu rijk, weet je dat? Ik heb zoveel geld dat ik geen idee heb wat ik ermee moet. En weet je naar wie het gaat? Elke cent gaat naar Miriam. Dat heb ik haar verteld. En hoe behandelt Miriam me? Ze behandelt me als een armlastige verwant.'

'Ik ben een armlastige verwant geweest,' bracht Queenie naar voren.

‘Precies,’ zei Sister knikkend, ‘en Miriam behandelt me op dezelfde manier als moeder en de rest van de familie jou altijd behandelden. Als een minderwaardige, waardeloze klaploper.’

Queenie schrok van deze uitspraak, niet omdat hij zo onbeschoft was, en dat was hij zeker, maar omdat het klonk als iets wat Mary-Love Caskey zelf had kunnen zeggen. Dat zette Queenie aan het denken, en ze hield zichzelf voor dat ze in de toekomst beter op Sister zou letten. Queenie keek en Queenie luisterde, en Queenie concludeerde dat Sister steeds meer op haar overleden moeder begon te lijken.

Aan het begin van de herfst van 1958 hield Queenie Miriam op een dag tegen toen ze na de kerkdienst in de tuin liep en zei: ‘Miriam, is je iets aan Sister opgevallen?’

‘Bedoel je dat ze elke dag veeleisender wordt?’ De zomer bleef zich in Alabama voortslepen en Miriam trok opgelucht haar handschoenen uit. Ze trok de hoedenspeld uit haar hoed en schudde haar haren los.

‘Nee,’ zei Queenie licht fronsend. ‘Ik bedoel dat ze elke dag meer op Mary-Love begint te lijken.’

Miriam glimlachte. ‘Had je dat nog niet door? Heb je niet gezien hoe ze haar cheques ondertekent?’

‘Met “Elvennia Haskew”, hoe zou ze anders haar cheques ondertekenen?’ antwoordde Queenie verbaasd.

‘Nee,’ zei Miriam. Ze draaide zich om en liep de veranda op waar ze plaatsnam in een rieten schommelstoel. Queenie volgde haar voorbeeld. ‘Ongeveer een jaar geleden,’ vervolgde Miriam, ‘vroegen ze bij de bank of ik langs kon komen omdat ze dachten dat iemand Sisters cheques vervalste. Dus ben ik ernaartoe gegaan om de binnengekomen cheques te bekijken. Er stond inderdaad “Elvennia Haskew”, maar in grootmoeders handschrift,’ lachte Miriam. ‘Mijn hart sloeg over en ik dacht: “Goeie hemel, ze is uit haar graf opgestaan, wat moeten we nu doen?” De ‘n’ was hetzelfde, net als de ‘a’ aan het eind van het woord.

Precies zoals bij grootmoeder. Ik ben terug naar huis gegaan en heb gezegd: "Sister, waarom speel je spelletjes met je handtekening? De mensen bij de bank zijn van slag." Maar Sister had geen idee wat ik bedoelde. Dus liet ik haar oude handtekening zien, en daarna de handtekening die ze net op die cheque had gezet en ze zei: "Ik zie geen verschil." Ik heb verder niets meer gezegd. Maar kijk zelf maar eens. Laat haar iets voor je opschrijven. Elke pennenstreek van haar handschrift is gelijk aan dat van grootmoeder.'

'Je hield van je grootmoeder,' merkte Queenie op, hoewel de toon waarop Miriam had gesproken anders had gesuggereerd.

'Dat was zo,' zei Miriam. 'Ik hield heel veel van haar. Ik heb nog nooit zoveel van iemand gehouden als van haar. Maar goddank is ze dood en goddank komt ze nooit meer terug. Ze zwaaide hier vroeger de scepter. En nu zwaai ik de scepter. Dus het is maar goed dat zij en ik geen strijd hoeven te voeren.'

'Als Mary-Love nog leefde,' zei Queenie, 'zou ze geen strijd met jou voeren. Ze zou nog altijd tegen Elinor strijden. Jou zou ze met rust laten.'

'Nee,' zei Miriam. 'Ze zou me verwaand vinden en me onder de duim willen houden, net zoals Sister nu doet. Sister vindt me verwaand omdat ik de leiding heb over de houtzagerij. Het maakt niet uit dat ik geld verdien voor ons allemaal, want ik besteed niet genoeg aandacht aan háár. Ik bedien haar niet op haar wenken zoals jij dat doet.'

'Ik vind het niet erg,' zei Queenie.

'Dat weet ik, maar ik zou het wel erg vinden. En ik zou het ook nooit doen. Sister heeft dit aan zichzelf te danken, Queenie, dat weet je best. Sister is elf jaar geleden van de trap gevallen. Ze had binnen een paar weken op de been kunnen zijn, maar ze laat zich al die jaren later nog steeds bedienen door mensen die wel iets beters te doen hebben. Ik hou van Sister. Ik ben grootgebracht om van Sister te houden. Ik zal van haar blijven houden

tot het moment dat ze dood wegzakt in die vijf veren matrassen en die zeven stomme kussens. Maar ik zal nooit tegen haar zeggen dat ik het erg vind dat ze kreupel is of dat ik het erg vind dat ze zo eenzaam is. En zij is slim genoeg om me dat niet te vragen.'

Op dat moment kwam Lilah uit het naastgelegen huis naar hen toe gelopen. Miriam stak glimlachend haar handen uit naar haar elfjarige nichtje. Lilah kwam de veranda op.

'Oma zegt dat het eten over een kwartier klaar is en dat jullie kunnen komen wanneer jullie willen.'

Queenie, wier eetlust op haar oude dag nog altijd niet was afgenomen, stond direct op. 'Kom je?' vroeg ze aan Miriam.

Lilah zei snel: 'Miriam, mag ik mee naar boven om je sieraden te bekijken?'

'Ik laat je er wel een paar zien,' zei Miriam. 'En je mag er ook een paar passen.' Dus liepen Miriam en Lilah het huis binnen en liep Queenie door de met zand bedekte tuin naar Elinors huis in de hoop in de keuken vast iets te knabbelen te vinden voordat iedereen aan tafel ging.

'Wie is daar?' riep Sister toen ze het geluid van voetstappen op de trap hoorde.

'Ik ben het,' riep Miriam. 'En Lilah!'

'Lilah, kom met me praten!'

Lilah rende de gang door, stak haar hoofd door de deur naar Sisters kamer en riep ongeduldig: 'Nog niet! Miriam laat me een paar van haar sieraden proberen.'

'Doe dat en kom dan hier om ze me te laten zien.'

Lilah haastte zich terug naar Miriams kamer. Ze was bang dat ze het onderdeel waar ze het meest van genoot, het openen van de lade, had gemist, maar dat was niet zo. Miriam stond glimlachend voor het dressoir. 'Jij mag het vandaag doen,' zei ze tegen Lilah.

Lilah liet zich op haar knieën zakken en trok eerbiedig de

onderste la van het oude dressoir open. Daarin waren negen sieradenkistjes opgestapeld, elk met een ander formaat, elk uit een ander jaar, elk met een andere textuur. Voor Lilah waren ze even verschillend als negen mensen die in de rij bij de bank stonden te wachten. En ze zaten elk vol met schatten.

‘Waar wil je vandaag in kijken?’ vroeg Miriam.

Lilah wees naar het middelste kistje in de rechterstapel. ‘Daarin,’ zei ze.

Miriam haalde een kleine sleutel uit haar zak en liep naar een ander kastje in de hoek van de kamer. Het was even lang als zij en even smal en er zat een spiegel in de deur. Lilah was dol op deze staande kast, want ze had er nog nooit zo een gezien. In de kast zaten twaalf smalle planken en op die planken bewaarde Miriam dingen die niemand anders mocht zien. Op de bovenste plank lagen alleen maar sleutels, honderden sleutels voor sloten waarvan alleen God en Miriam het bestaan kenden. Zonder te aarzelen pakte Miriam een ring met piepkleine sleutels van de plank en stak er feilloos een in het slot van het kistje dat Lilah had gekozen. Het ging direct open.

In het kistje lagen oorbellen kriskras door elkaar: oorclips met smaragden en oorclips met robijnen en diamanten, in goud gevatte paarden hangers, kleine gouden knopjes in de vorm van sterren, schepen en paarden, luxe antieke hangers zoals Lilah ze nog nooit had gezien, reusachtig groot met filigreinwerk en meerdere stenen, en ingetogen moderne sieraden met een enkele zwarte parel. Terwijl ze haar handen in het kistje duwde, voelde ze het prikken van scherpe sluitingen en facetten, maar de pijn was opwindend. Het leek onmogelijk dat er van elk sieraad dat ze oppakte in de chaos aan juwelen nog een tweede was, maar Miriam verzekerde haar ervan dat het zo was. ‘Ik koop geen losse sieraden,’ zei Miriam, ‘en ik raak nooit iets kwijt, dus ze zijn er allemaal nog.’

‘Wil je niet dat ik ze voor je sorteer?’

‘Waarom zou je?’ vroeg Miriam. ‘We stoppen ze toch weer terug in het kistje en dan raken ze weer door elkaar. Bovendien is Queenie vast uitgehongerd. Kies een paar en probeer ze.’

Lilah had geen gaatjes in haar oren, dus moest ze clips zoeken. Ze vond er een met een enorme vierkante rode steen. ‘Wat is dit?’

‘Rodoliet. Het komt uit Zuid-Afrika. Ik heb ze in 1953 gekocht aan Fifth Avenue in New York.’

Miriam stak haar hand in het kistje en had in een oogwenk het andere exemplaar te pakken. Lilah wist niet eens zeker of Miriam wel had gekeken. Ze leek hem op gevoel te hebben gevonden. Miriam bevestigde de clips aan de oren van haar nichtje. Ze waren absurd zwaar en trokken de oorlellen van het meisje omlaag. ‘Hoe staan ze?’ roep Lilah, terwijl ze in de spiegel tuurde.

‘Erg mal,’ zei Miriam. ‘Laat ze nu aan Sister zien en schiet op! Mijn maag heeft vanochtend tijdens de hele dienst gerammeld.’

‘Dat weet ik,’ zei Lilah terwijl ze de deur uit rende. ‘Ik kon het horen.’

Lilah rende opnieuw de gang door naar Sisters kamer. Ze liep naar Sisters bed en draaide haar hoofd heen en weer zodat ze de sieraden kon bewonderen.

‘Ze zijn heel mooi,’ zei Sister, ‘net als jij, schat.’

‘Bedankt.’

‘Miriam laat alleen jou haar sieraden proberen.’

‘Ze heeft er zoveel!’ fluisterde Lilah.

‘Het is een wonder dat we het eten nog kunnen betalen,’ sprak Sister streng, ‘als je bedenkt wat Miriam aan die troep uitgeeft.’

‘Het is geen troep!’

‘Wel als ze er nooit iets van draagt. Dit is vast de eerste keer dat die dingen zijn gedragen sinds ze ze heeft gekocht.’

‘Ik moet ze weer uitdoen,’ zei Lilah met een zucht.

‘Lilah!’ riep Miriam vanuit de gang. ‘We moeten weg.’

Lilah keerde zich om, maar toen schoot Sisters hand van onder de lichte spreid tevoorschijn om haar bij haar arm te pakken.

‘Je papa is eenzaam,’ zei Sister zacht.

‘Wat bedoelt u?’

‘Je papa is eenzaam sinds je mama in de Perdido is verdronken.’

‘Dat is zo...’ zei Lilah aarzelend instemmend, op even zachte toon.

‘Dat is nu alweer twee jaar geleden, toch? Twee jaar geleden in mei.’

‘Dat klopt.’

‘Het verbaast me dat hij nog niet getrouwd is.’

‘Getrouwd? Met wie zou papa moeten trouwen?’ vroeg Lilah uiterst verbaasd.

Sister keek Lilah nauwgezet aan en keek toen betekenisvol naar de deur.

Lilah volgde haar blik niet-begrijpend.

‘Wie?’ vroeg ze opnieuw.

Sister knikte, maar wilde niets zeggen.

‘Bedoel je dat papa misschien met Miriam trouwt?’

‘Met wie anders?’

‘Papa trouwt niet met Miriam,’ riep Lilah uit. ‘Wie heeft u dát verteld?’

‘Dat heeft niemand me verteld. Niemand hoeft me dat te vertellen. Omdat ik hier met pijn in bed lig, denken jullie dat ik niets weet, dat ik niets zie. Maar dat doe ik wel. Queenie vertelt me alles wat ik moet weten. Ik krijg bezoek. Ik kijk met mijn eigen ogen door dit raam. En ik heb de tijd om dingen te achterhalen. Het zal me sterk verbazen als je niet binnenkort een nieuwe mama hebt.’

‘Sister,’ zei Lilah, ‘ik kan het niet geloven. Ik ga het aan Miriam vragen.’

‘Als je dat doet, ontkent ze het. Ze wil niet dat ik kan zeggen

dat ik gelijk heb. Maar binnenkort als je uit school komt, zegt je papa tegen je: “Lilah, lieverd, Miriam en ik zijn net stiekem met elkaar getrouwd.” Let maar op mijn woorden.’

‘Ik geloof er nog steeds niets van.’

‘Wil je die oorbellen hebben?’ Sister tikte met een knokige vinger tegen de clip in Lilahs linkeroor. Lilah kromp ineen.

‘Ja, natuurlijk wil ik dat.’

‘Als Miriam je mama wordt, krijg je die als ze overlijdt. Dan erf je een fortuin aan sieraden.’

Lilah keek vertwijfeld na het horen van Sisters voorspellingen. Miriam riep opnieuw.

‘Ik moet weg,’ zei Lilah terwijl ze zich lostrok.

Sister glimlachte wijs en liet Lilahs arm los. Lilah rende de kamer uit. Miriam stond in de gang te wachten. Ze plukte de oorbellen uit Lilahs oren en liet ze in haar zak glijden. ‘Elinor vermoordt ons nog,’ zei ze tegen Lilah, ‘dus schiet eens op.’

Wat Perdido betreft had Billy Bronze niet lang genoeg om de dood van zijn vrouw gerouwd. Frances Caskey was op een stormachtige nacht in het voorjaar van 1956 in de Perdido verdronken. Billy was indertijd niet thuis geweest. In de Perdido was in het wilde weg boven en beneden de samenloop gedregd, maar het lichaam van Frances was niet gevonden. Elinor had Billy over de dood van haar dochter Frances verteld: ‘Ze is gaan zwemmen, Billy, zoals ze zo vaak deed. Maar deze keer is ze niet teruggekomen.’

Billy zei: ‘Het was niets voor Frances om zomaar te verdrinken. Ik ken niemand die zo goed kan zwemmen als zij kon. Het stormde die nacht, zei je. Misschien is ze door de bliksem getroffen.’

Billy rouwde in stilte. Hij ging net als altijd naar zijn werk, zijn routines waren onveranderd, zijn eetlust was niet aangetast, hij leek nooit op vreemde momenten afgeleid te zijn. Hij sliep

nu 's nachts alleen, en dat leek de voornaamste verandering in zijn leven te zijn. In *Perdido* bleef deze ogenschijnlijke ongevoeligheid in Billy niet onopgemerkt en de mensen namen het hem kwalijk. Maar de familie Caskey nam het voor Billy op. Met een enkel woord links en rechts herinnerden Elinor en Queenie iedereen eraan hoe afstandelijk Frances de laatste jaren van haar leven was geweest, hoe ze zowel haar man als haar dochter had genegeerd, hoe ze alleen om de rivier had lijken te geven.

Hoewel Billy vervreemd was geraakt van zijn vrouw was hij wel op goede voet blijven staan met de rest van de familie. Die relatie was door de dood van zijn vrouw niet veranderd. Hij bleef bij zijn schoonmoeder en schoonvader, Elinor en Oscar, inwonen, en het kwam niet bij hem op om ergens anders te gaan wonen. Als Oscar erop wees dat er problemen konden ontstaan doordat het lichaam van Frances nooit was gevonden, vroeg Billy alleen: 'Wat voor problemen?'

'Nou,' zei Oscar ongemakkelijk, 'voor het geval je weer zou willen trouwen...'

'Trouwen!' lachte Billy. 'Met wie zou ik in vredesnaam moeten trouwen, Oscar?'

'Dat weet ik niet,' zei Oscar, 'maar er kan op een dag iemand komen. Ik geef toe dat ik het niet voor me zie, maar het zou kunnen. Op een dag.'

Billy lachte opnieuw. 'Dat laat Elinor niet toe.' En hij haalde zijn schouders op in een gebaar dat aangaf dat hij dat ook niet zou willen.

Billy's relatie met Miriam was in zijn eerste twee jaar als weduwnaar hetzelfde gebleven als voorheen. Ze waren even vriendelijk, intiem en zakelijk als altijd. Het was bij niemand opgekomen, tot het bij Sister opkwam, dat de kans bestond dat Billy Bronze met zijn schoonzus zou trouwen. Lilah had geen sterke gevoelens bij de gevolgen die zo'n verbintenis zou kunnen hebben, maar had wel het vage gevoel dat hij slecht zou kun-

nen uitpakken. Dus ging ze naar haar grootmoeder en zei: ‘Gaat papa met Miriam trouwen? En als hij met haar trouwt, krijg ik dan automatisch haar sieraden als ze doodgaat?’

‘Hoe kom je daar in hemelsnaam bij?’ vroeg Elinor aan haar kleindochter.

‘Sister zegt het. Sister zegt dat het een kwestie van tijd is voor papa en Miriam er samen vandoor gaan. Gaan ze hier wonen of gaan ze hiernaast wonen?’

Elinor zei: ‘Ik wil hier niets meer over horen. Het is niet netjes.’

‘Niet netjes?’ vroeg Lilah verbaasd.

‘Niet netjes,’ herhaalde Elinor, en een tijdlang was de kous daarmee af voor Lilah.

Maar niet voor Elinor. Elinor ging naar Oscar en vroeg: ‘Heb jij gehoord dat Billy met Miriam gaat trouwen?’

Oscar had niets gehoord. En dat gold ook voor Queenie, Lucille, Grace, Zaddie en Ivey. Elinor ging bij Sister langs en vroeg: ‘Hoe kom je daar toch bij, Sister?’

Sister leunde gewichtig achterover tegen haar kussens en zei met mysterieuze stem: ‘Ik weet wat ik weet...’

‘Oscar,’ zei Elinor ontevreden, ‘ga met Miriam praten. Jij bent de enige in deze familie naar wie ze luistert.’

‘Wat maakt het uit of Billy wel of niet met Miriam trouwt?’ vroeg Oscar.

‘Dat weet ik niet zeker,’ gaf Elinor toe, ‘maar we moeten erachter proberen te komen hoe het zit.’

Dus schraapte Oscar die avond aan de eettafel, toen Zaddie die afruimde voor het dessert, zijn keel en vroeg hij: ‘Miriam, mag ik je iets vragen zonder dat je boos op me wordt?’

‘Dat weet ik niet,’ zei Miriam, die zich niet zo makkelijk ergens op liet vastleggen. ‘Misschien. Misschien niet. Wat wil je vragen?’

‘Nou...’ zei Oscar aarzelend, ‘misschien kan ik het beter aan Billy vragen.’

Billy wierp een schuinse blik op Oscar en toen op Miriam en zei: 'Ja hoor, vraag het me gerust. Ik word niet boos.'

'Dan vraag ik het jullie allebei,' zei Oscar, waarna hij aarzelde. Zaddie stond in de deuropening met een grote stapel serviesgoed in beide handen.

'Toe dan, Mr Oscar,' zei Zaddie, 'voordat ik al deze borden laat vallen.'

'We vroegen ons af..'

'Wie vroeg zich iets af?' vroeg Miriam.

'Wij allemaal,' flapte Malcolm er blozend uit.

'Wat dan?' zei Billy.

'We vroegen ons af of jullie van plan waren met elkaar te trouwen.'

Billy en Miriam keken elkaar vol verwondering aan.

'Hebben jullie daarover na zitten denken?' vroeg Miriam na een korte verbaasde stilte.

'Miriam en ik?' zei Billy schor.

'Sister zei het,' riep Queenie.

'Sister,' sprak Miriam bits, 'is vergeten dat er nog een andere wereld bestaat aan het uiteinde van die gang.'

'Is het dan niet zo?' vroeg Lilah.

'Natuurlijk niet,' zei Miriam. 'Dat is de grootste onzin die ik ooit heb gehoord. Waarom zou ik in vredesnaam met Billy willen trouwen?'

'Nou, jullie zijn wel voortdurend bij elkaar,' zei Queenie. 'En Billy is eenzaam en verdrietig zonder Frances. Jullie gaan al voortdurend samen op reis, dus kunnen jullie net zo goed getrouwd zijn. Billy wil alleen met een Caskey trouwen en jij wilt niet achter een man aan die je nog niet kent.'

'Dat denkt Sister,' zei Elinor.

'Dat heeft ze helemaal mis,' zei Miriam. 'Ik kan niet voor Billy spreken...'

'Dat kan best,' zei Billy snel.

‘... maar we hebben nooit overwogen om te trouwen, en we zijn nu ook niet van plan om te trouwen.’

‘Ik mis Frances,’ zei Billy, ‘maar Lilah hier houdt me gezelschap. Ik heb geen nieuwe vrouw nodig. En ik zou nooit overwegen om een vrouw hiernaartoe te brengen die jullie niet kennen.’

‘Ik zou haar niet eens toelaten,’ sprak Elinor bits.

‘Dat weet ik,’ zei Billy, ‘en ik ben niet van plan om jullie op te geven zodat iemand ’s nachts mijn voeten warm kan houden.’

Zo werd nog een theorie van Sister ontkracht en kon de familie opgelucht ademhalen. Ze wisten niet zeker waaróm ze opgelucht waren, maar het was zo. Zaddie nam de borden mee, bracht koffie, meer borden en meer vorken terug en kwam toen met een bramentaart vers uit de oven. Ze serveerde er perzikenijs bij.

Elinor schonk koffie in en deelde hem rond. Er werd inmiddels over andere dingen gesproken, maar Miriam zat stilletjes te zwijgen. Ze draaide haar kopje rond op haar schotel en keek humeurig de kamer rond. Toen het gesprek eindelijk stilviel, keek ze op en zei ze: ‘Bovendien kunnen Billy en ik helemaal niet trouwen.’

‘Waarom niet?’ vroeg Queenie, wier voornaamste doel het was om gesprekken op gang te houden. ‘Omdat Frances nog niet is doodverklaard?’

‘Nee,’ zei Miriam. ‘Omdat ik al verloofd ben.’